

Дидактическа задача: Прочетете текста и напишете подробен преразказ от името на неутрален разказвач.

ИЗБОРЪТ, разказ от Кристина Димитрова

С Таня се прибирахме от училище. Беше слънчев ден, твърде топъл дори за април. Лятото се усещаше във въздуха. Цяла година беше минала, откакто дойдох да уча в този клас, но още минавах за „новата“. Когато за пръв път влязох при бъдещите си съученици, единствено Таня ме покани да седна до нея. Оттогава сме най-добри приятелки.

– Калина – попита ме по едно време тя, – искаш ли през ваканцията да ни дойдеш на гости на вилата? Е, то не е точно вила, това е селската къща на баба и дядо, но тя си е като вила. Наблизо има река и дори става за плаж.

Погледна ме с безпокойство. Не беше сигурна доколко ми е харесала поканата ѝ. Много ми хареса, но нямаше как. Налагаше се да ѝ откажа, като повторя това, което целият клас вече знаеше за мен.

– Не мога, Таничка. Нали знаеш, че през ваканцията заминавам за Италия? Майка ми вече ми е изпратила билета. Аз също нямам търпение да я видя, само дето въобще не понасям новия ѝ съпруг там. Какво като има толкова хотели? Това не значи, че всички трябва да му угаждат на капризите.

Таня ме погледна с неразбиране. Какво ли още исках от този човек? Знаех, че в сравнение с историите, които разказвам, родителите на другите изглеждаха ужасно обикновени хора. Майките пържеха кюфтета, а бащите в събота и неделя все нещо поправяха. Но човек сам избира дали да е обикновен, или не.

В края на улицата обаче, където трябваше да се разделим, Таня спря. Запристъпва от крак на крак и сякаш имаше да ми каже нещо важно, но не знаеше откъде да започне.

– Калина, искам да те помоля за нещо – престаши се накрая тя. – Брат ми е студент, но се налага да поработи през ваканцията. Може ли майка ти да му намери работа в някой от хотелите ви в Италия? Няма да съжалява, той е много старателен. Вкъщи стана доста трудно, откакто татко тръгна по болниците.

Обзе ме паника. Стиснах устни, за да не ми проличи. Казах ѝ, че ще попитам, но да не очаква чудеса. Видях как погледът ѝ угасна. Беше се надявала на повече подкрепа от мен.

У дома заварих баба ми да шие чаршафи. Явно беше получила нова поръчка и машината тракаше под сърчните ѝ пръсти. Без да отмества поглед от иглата, баба ме прати да приготвя масата за обяд.

В кухнята ухаеше на любимата ми картофена яхния, но от миризмата ми се догади. Подредих чиниите, нарязях хляб и захлупих лице над масата. Когато баба се появи на вратата, аз се втурнах край нея и се затворих в спалнята. Хвърлих се на леглото и се разплаках.

– Калинче, какво се е случило?

Загрубялата ръка на баба ме погали по главата. През сълзи ѝ разказах как най-добрата ми приятелка в училище моли майка ми да даде работа на брат ѝ в някой от хотелите си.

– В някой от нейните хотели?

– Да – потвърдих аз.

Усетих как се изчервявам до върха на ушите. Баба поклати глава.

– Е – каза накрая тя, – сега сама трябва да решиш какво предпочиташ да запазиш: лъжата или приятелката си.

До вечерта нищо не хапнах.

На другия ден през междучасието издърпах Таня настрана и ѝ казах:

– Таня, майка ми няма нито съпруг, нито хотели в Италия. Камериерка е там. Но наистина ми е изпратила билет. Отивам, за да ѝ помагам. През лятото хотелите търсят повече персонал. Вече ѝ писах. Ще вземат и брат ти.

Таня беше толкова озадачена, че почти не чу добрата новина.

– Но защо си ме лъгала досега?

– Беше ме страх, че съм нова в класа и никой няма да ми обърне внимание.

– Ама че дивотия! – каза тя и ме прегърна.

Хванахме се за ръка и така влязохме в час.